

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **C. S.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 2. 2017, č. j. JMK 18278/2017, sp. zn. S-JMK 14279/2017/ODOS/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí

magistrátu města Brna, odbor dopravně-správních činností ze dne 18. 7. 2016, č. j. ODSČ-11831/16-19 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Výrokem I. prvostupňového správního rozhodnutí byl žalobce uznán vinným tím, že dne 22. 3. 2016 v 19:11 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky X., RZ: X., v Brně v Královopolském tunelu ve směru k ulici Žabovřeská, kde mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C rychlost 94 km/hod., přičemž v uvedeném úseku je stanovena svislou dopravní značkou nejvyšší dovolená rychlost 60 km/hod. Po odečtení možné odchylky měřicího zařízení byla žalobci tak naměřena skutečná rychlost vozidla 91 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost uvedenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil shora uvedeného přestupku. Výrokem II. byl žalobce uznán vinným tím, že dne 18. 3. 2016 v 8:01 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky X., RZ: X., v Brně na ulici Vejrostova, kde mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem AD9C rychlost 76 km/hod., přičemž v uvedeném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Po odečtení možné odchylky měřicího zařízení byla žalobci naměřena skutečná rychlost vozidla 73 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost uvedenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil shora uvedeného přestupku. Za oba uvedené přestupky byla žalobci uložena dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 3 500 č. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. V podané žalobě žalobce nejprve namítal, že obě správní rozhodnutí jsou nezákonná, neboť spočívají na nesprávném právním posouzení věci. Protiprávní jednání žalobce bylo posouzeno jako dva samostatné přestupky, přitom však podle žalobce šlo o dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku, protože jde o útoky proti témuž zájmu vedené jednotným záměrem, spojené stejným způsobem provedení, blízkou časovou a místní souvislostí a naplňující stejnou skutkovou podstatu.
4. Pokud se žalobce dopustil dvou samostatných přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, pak mu měl být podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 citovaného zákona uložen zákaz řízení motorových vozidel skupiny B.
5. Za nezákonnou žalobce označil též uloženou pokutu, ačkoliv správní orgán uvedl, že je vzhledem k závažnosti přestupků adekvátní.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgán nezákonně omezil jeho výkon práva vyjádřit se k podkladům řízení. Učinil to v rámci předvolání k ústnímu jednání, kde žalobci sdělil, že se může k podkladům vyjádřit jen na ústním jednání. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bylo tak u žalobce omezeno pouze na jeho fyzickou přítomnost v sídle správního orgánu a v čase provedení ústního jednání. Žalobce má za to, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv způsobem, např. e-mailem anebo osobním dostavením se ke správnímu orgánu v jinou dobu, než je nařízeno ústní jednání. Jelikož

žalobce uvěřil sdělení správního orgánu o tom, že nelze realizovat právo vyjádřit se k podkladům jinak, než osobním dostavením se na ústní jednání, na realizaci tohoto práva rezignoval, a to i s ohledem na své pracovní vytížení, když dle poučení v předvolání není pracovní vytížení důvodem pro odročení jednání. Na základě sdělení správního orgánu tedy došlo u žalobce ke zmaření jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato procesní vada měla nepochybně vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

7. Podle žalobce není dále z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou. Z jeho výroku rozhodnutí sice vyplývá, že to byla nedbalost, avšak to nestačí, neboť v případě nedbalosti je třeba rozlišovat na nedbalost vědomou a nevědomou. Jejich znaky se liší a bylo třeba tyto rozdíly odůvodnit. Navíc z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí bylo možné podle žalobce dovodit, že v otázce zavinění nebyl učiněn jednoznačný závěr o tom, zda šlo o nedbalost nebo úmysl.
8. Z odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo možné dovodit, jak správní orgány dospěly k závěru, že v místě, kde došlo ke změření, platil rychlostní limit 60 km/hod. V tomto směru nebylo provedeno dokazování. Tvrzeň rychlostní limit v míst přestupku tedy nebyl prokázán správními orgány, a zůstala tak pochybnost o správnosti zvolené právní kvalifikace, protože pokud by v daném místě neplatila dopravní značka č. B 20a (limit 60 km/hod.), pak by zde platil obecný rychlostní limit pro obec 50 km/hod. dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ve věci tedy zůstala pochybnost, zda jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 anebo bod 2 zákona o silničním provozu.
9. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku II. pro nesrozumitelnost, neboť místo přestupku v něm není popsáno natolik konkrétně, aby bylo možné učinit závěr o tom, že k přestupku došlo v úseku, kde platil rychlostní limit pro obec dle § 18 odst. 4 ve spojení s § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Místo přestupku je specifikováno jen jako ulice Vejrostova v Brně, přitom ulice je dlouhá okolo 2,5 km. Navíc celá ulice Vejrostova se nenachází v Brně ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť část ulice Vejrostova pokračuje ještě zhruba 200 m poté, co je obec Brno ukončena ve smyslu zákona o silničním provozu dopravní značkou č. IP 12b (resp. i naopak, tato ulice začíná zhruba 200 m, než obec Brno začíná ve smyslu zákona o silničním provozu dopravní značkou IP 12a). Z výroku rozhodnutí ani z jeho odůvodnění nelze podle žalobce dovodit, zda měly správní orgány na mysli obec Brno ve smyslu zákona o obcích nebo ve smyslu zákona o silničním provozu. K uvedenému žalobce předkládal obrazovou přílohu (zdroj: www.mapy.cz).
10. Dále žalobce namítal neurčitost výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí, když v něm je místo přestupku popsáno toliko jako Královopolský tunel v Brně. Přitom v tunelu platí rozdílné rychlostní limity a z výroku by mělo především vyplývat, zda k přestupku došlo právě v té části tunelu, kde platí porušený rychlostní limit. Délka tunelu je asi 1 km a nebyl upřesněn ani směr, kterým žalobce jel.
11. Žalobce ještě namítal nesprávnost měření, když z odůvodnění rozhodnutí o přestupku se nepodává, zda měřicí zařízení bylo umístěno v tunelu jako stacionární měřicí zařízení, anebo bylo užito k měření jedoucí policejní vozidlo. Královopolský tunel není zcela rovný, vybrané části jsou zakřivené natolik, že znemožňují řádné měření rychlosti. Podle žalobce došlo k měření rychlosti v zatáčce a je jen na žalovaném, aby prokázal, kde v danou chvíli bylo měřicí zařízení, a že k měření rychlosti došlo v rovné a přímé části tunelu. V této

souvislosti žalobce navrhl doplnit dokazování o návod k obsluze měřícího zřízení, jenž by obstaral soud, popř. žalovaný, neboť pro žalobce je nedostupný. Doplnit důkazy by bylo vhodné i za účelem zjištění, kde bylo umístěno radarové měřící zařízení.

12. Žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byli jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
13. Žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Podáním ze dne 1. 6. 2017 reagoval žalovaný na obsah podané žaloby. Žalobu zcela odmítl, nesouhlasil s ní, napadené rozhodnutí považoval za správné a řádně odůvodněné. K postupu obou správních orgánů se vyjádřil tak, že postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou. Dále se žalovaný vyjádřil ke všem uplatněným žalobním námitkám, přitom žádnou z nich neshledal za důvodnou.
15. K námitce možného pokračujícího deliktu žalovaný uvedl, že v posuzované věci nebyly splněny všechny znaky pokračování v deliktu. Svoji argumentaci podpořil odkazy na judikaturu NSS. K výtce žalobce, spočívající v tom, že pokud nešlo o pokračování v deliktu, nýbrž o dva samostatné přestupky, podle nichž by žalobce odpovídal podle jiné skutkové podstaty přestupku a měl by být daleko přísněji potrestán, žalovaný uvedl, že vzhledem k dikci tohoto ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu a též zásadě presumpci neviny je zjevné, že ve společném řízení, v němž byl žalobce podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit 2x, nebylo možné postupovat tak, že by byl současně žalobci uložen zákaz činnosti dle výše citovaného ustanovení.
16. Žalobci bylo dle názoru žalovaného umožněno ve správním řízení plně realizovat jeho práva, včetně možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zde žalovaný opět odkázal na judikaturu NSS, konkrétně na jeho rozsudky ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012-31, a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 69/2015-38. Pokud žalobce odkazoval na jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, které učinil ve zcela jiné věci, pak k tomu žalovaný uvedl, že nešlo o odkaz na rozhodnutí, který by byl současně přílehlavý i na nyní posuzovanou věc, neboť šlo o zcela odlišnou situaci.
17. Žalobce spáchal oba přestupky minimálně z nedbalosti a je tedy za přestupky odpovědný. Zákon u nyní projednávaných přestupků nestanovil, že je třeba úmyslného zavinění.
18. Pokud šlo o výtky žalobce k měření rychlosti jízdy jeho vozidla v Královopolském tunelu, pak k tomu žalovaný uvedl, že v celém Královopolském tunelu je stanoven dopravní značkou rychlostní limit 60 km/hod., a to proto, že dosud nebyl zkolaudován. Z tohoto důvodu zde není stanovena vyšší rychlost. Z výroku prvostupňového správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá místo spáchání tohoto přestupku, včetně směru jízdy, a to tak, že je zde uvedeno „v Brně v Královopolském tunelu ve směru k ulici Žabovřeská“.

19. Také přestupek v ulici Vejrostova v Brně byl ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dostatečně konkrétně popsán, včetně místa spáchání přestupku. Spáchání tohoto přestupku bylo specifikováno také tím, že bylo uvedeno „*v uvedeném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/hod.*“ To zcela vyloučilo možnost záměny s jinou ulicí, která by se nacházela mimo Brno. Také z oznámení přestupku vyplynulo, že rychlost jízdy vozidla žalobce byla měřena v úseku vozovky v ulici Kavčí a ulici Vejrostova, směrem ke křižovatce ulice Vejrostova a ulice Ečerova. Námitkám žalobce tak nebylo možné podle žalovaného přisvědčit.
20. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce byl po celou dobu správního řízení pasivní, nevyjádřil se k podkladům rozhodnutí, a ani nenavrl provedení žádných důkazů. Rovněž podané odvolání ani na výzvu správního orgánu nedoplňil. Přitom je zřejmé, že nyní přezkoumávané žalobní body mohl uplatnit již v odvolání. Vzhledem k těmto skutečnostem má žalovaný za to, že krajský soud nemusí vůbec uplatněné žalobní body projednat. V tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 (podle něhož přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci), a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40 (podle něhož námitky uplatněné až v žalobě, se mohou jevit jako účelové a správní soudy nemohou suplovat řízení před správním orgánem).
21. Jelikož měl žalovaný skutkový stav za prokázaný nade vší pochybnost, rozhodl ve věci bez provádění dalšího dokazování. Správní orgány a především policisté jsou seznámeni s návody k obsluze používaných měřících zařízení, pročez by bylo nadbytečné provádět jako důkazy i návody k obsluze měřících zařízení. Návod k obsluze měřícího zařízení je též dostupný na internetu.
22. K námitce žalobce týkající se toho, jakým způsobem byla rychlost jeho vozidla v Královopolském tunelu měřena, žalovaný uvedl, že v rozhodnutí nemohou být obsaženy všechny skutečnosti, které jsou obsahem správního spisu, nicméně pokud by žalobce využil svého práva a nahlédl by do správního spisu, aby se mohl seznámit s obsahem veškerých písemností, které jsou zde uloženy. Z oznámení přestupku ze dne 23. 3. 2016 mj. vyplývá, že dotazované měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C ze služebního vozidla Policie ČR. Tuto informaci však žalobce mohl obdržet také od hlídky Policie ČR. Doplnění dokazování o tyto skutečnosti označil žalovaný za nedůvodné. Z výstupu z měřícího zařízení (fotografie vozidla) je zřejmé, že měření rychlosti probíhalo na rovném úseku a na vzdálenost 20 m.
23. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání u krajského soudu dne 21. 12. 2020

24. Podáním ze dne 15. 12. 2020 omluvil žalovaný svoji účast při nařízeném jednání dne 21. 12. 2020 z důvodu plánované řádné dovolené. Současně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Uvedl také, že nepožaduje náhradu nákladů řízení. Žalobce a jeho právní zástupce se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili, ač k němu byli předvoláni. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti účastníků řízení. V průběhu jednání soud stručně zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení a průběh správního řízení (na podkladech spisů). Soud vzal v úvahu žalobcem uplatněné důkazní návrhy v žalobě – obrazová příloha (výtisk pěti obrázků vztahujících se k ulici Vejrostova, a to z Registru územní identifikace, adres a nemovitostí a ze serveru mapy.cz), dále obstarání návodu k obsluze měřícího

zařízení za účelem provedení dokazování a taktéž obstarání důkazu o umístění radarového měřicího zařízení taktéž za účelem provedení důkazu. Žalobcem navrhované důkazy soud považoval za zcela nadbytečné, proto jimi dokazování neprováděl (blíže viz následující výklad v čl. V. tohoto rozsudku). Jelikož ve věci nebyly činěny další důkazní návrhy ani ze strany žalované, soud další dokazování neprováděl a na podkladě návrhů účastníků řízení, jak má soud ve věci rozhodnout, přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
26. Krajský soud nejprve ověřil skutkové zjištění a závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje.
27. Žalobce v žalobě uplatnil celou řadu námitek, jejichž výčet pojal do čl. II. tohoto rozsudku. Vzhledem k většímu počtu uplatněných námitek již nebude krajský soud všechny námitky podrobně v této části rozhodnutí opakovat, nýbrž se přímo zaměří na jejich vypořádání.
28. Žalobce vytýkal správním orgánům, že jednání žalobce posoudily jako dva samostatné přestupky, i když zjevně šlo o dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku. Krajský soud uvedenému nemohl přisvědčit.
29. Soud ve shodě s žalovaným k tomu uvádí, že v posuzované věci nebyly naplněny všechny znaky pokračování v deliktu. Především nebyl prokázán společný záměr, tedy subjektivní souvislost mezi jednotlivými útoky. V jednání žalobce (konkrétně dne 18. 3. 2016 ul. Vejrostova v Brně a dne 22. 3. 2016 Královopolský tunel v Brně) nebyl provedeným dokazováním právě shledán společný záměr, když prvostupňový správní orgán neprokázal, že by se žalobce dopustil přestupků úmyslně. V souvislosti s platnou judikaturou NSS lze také dovodit, že i kdyby žalobci byl prokázán úmysl spáchat přestupky a současně byl prokázán společný záměr, pak by se přesto nemohlo jednat o pokračování v přestupku (2 dílčí útoky), neboť žalobce byl v souvislosti s prvním přestupkem dne 18. 3. 2016 zastaven hlídkou Policie ČR. Tím došlo k přetržení pokračování v přestupku.
30. S výše uvedeným souvisí i závěry NSS v jeho rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, z něhož mj. vyplývá, že *„Dle trestněprávní doktríny je rozhodujícím znakem pokračování v trestném činu, jenž jej odlišuje od opakování trestného činu, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejbližších rysech i další útoky, a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. Dále platí, že jednotný záměr je třeba v trestním řízení dokazovat“*.
31. Z posledně citovaného rozsudku NSS dále vyplývá, že *„Vzhledem k odlišnostem úpravy v přestupkovém zákoně a v trestním řádu, je tedy třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejbližší odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení“*.

sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků. Dle názoru NSS ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání. V nynějším případě by tak k ukončení předmětného skutku došlo již v momentu, kdy s žalobcem sepsali oznámení přestupku příslušníci Městské policie Hl. m. Prahy. Již v tuto chvíli se mu relevantním způsobem dostalo „varování“ ohledně jeho skutku; takový úkon ze strany policejního orgánu je proto možné považovat za mezník ukončující daný skutek“.

32. Ve shora uvedené souvislosti žalobce dále spekuloval, že pokud by jeho jednání bylo posouzeno jako dva samostatné přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, pak mu měl být ještě uložen zákaz řízení motorových vozidel podle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu (přísnější sankce, než mu byla napadeným rozhodnutím uložena). K tomu krajský soud uvádí, že žalobci byla uložena za dva shora uvedené přestupky relativně příznivá sankce pokuty ve výši 3 500 Kč a to v souladu s § 11 a § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný (absorbční zásada), tedy podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Podle § 12 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích platí, že zákaz činnosti lze uložit, jestliže jej lze uložit za některý ze spáchaných přestupků. Vzhledem k dikci citovaného ustanovení a zásadě presumpce nevinny nebylo možné ve společném řízení (za účelem projednání dvou přestupků žalobce) postupovat tak, že by žalobci byl současně uložen ještě i zákaz činnosti [ve smyslu § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu]. Současně soud nerozumí tomu, že si žalobce takto uplatněnou námitkou v podstatě říká o přísnější trest za své protiprávní jednání. Pokud by přece jen došlo k nějakému pochybení, pak by to bylo jen ve prospěch žalobce, který by byl stížen mírnější sankcí. Žalobce si chtěl přitížit také žalobním tvrzením, v němž uváděl, že takto uložená pokuta je nezákonná, neboť vzhledem k závažnosti přestupků není adekvátní. I zde platí již shora uvedené, že tedy pokuta byla za protiprávní jednání žalobce uložena zcela v souladu s právními předpisy a pokud by došlo k pochybení, pak to bylo pouze ve prospěch žalobce. Žalobce tak nemohl být zkrácen na svých právech. Pokuta za více přestupků se dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Vzhledem k tomu tedy nabyla žalobci ukládána sankce podle § 125c odst. 5 písm. f), kdy lze za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu uložit přestupci pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Pokud tedy žalobci byla za 2 přestupky uložena pokuta ve výši 3 500 Kč, pak šlo o pokutu uloženou ještě v dolní polovině zákonné sazby. Vzhledem ke spáchání dvou přestupků a dalším okolnostem, k nimž bylo správními orgány přihlédnuto, má soud za to, že šlo o poměrně mírnou sankci. Přítěžující okolností bylo to, že šlo o spáchání dvou přestupků v krátkém časovém rozmezí, a dále, že v posledních 3 letech měl žalobce v evidenční kartě řidiče 2 záznamy o přestupku, vždy spojené s překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Naopak polehčující okolnost bylo vyhodnoceno to, že žalobce nezpůsobil újmu na zdraví ani na majetku.
33. Žalobce dále tvrdil, že prvostupňový správní orgán nezákonně omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to jen a pouze při ústním jednání. Uvedená námitka žalobce se nezakládá na pravdě a soud nemohl důvodnosti uplatněné argumentace přisvědčit. Žalobce byl totiž v předvolání k ústnímu jednání a oznámení o pokračování v řízení o

přestupcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. ODSČ-11831/16-17, poučen o právu dle § 36 správního řádu tak, že má právo dle citovaného zákonného ustanovení navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Správní orgán přitom může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. V poučení bylo dále zdůrazněno to, že účastníkům řízení musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V této souvislosti byl žalobce ještě ujištěn, že toto právo (vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí) mu bude umožněno realizovat u ústního jednání ve věci přestupku. Z provedené citace obsahu předvolání k ústnímu jednání, které bylo žalobci zasláno, je zcela zřejmé, že k žádnému omezení jeho procesního práva ve správním řízení nedošlo. Vyjadřovat se k řízení, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy mohl žalobce po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí. Obsahu poučení v doručeném předvolání k ústnímu jednání žalobce zjevně špatně porozuměl. Smyslem poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu bylo umožnit žalobci to, aby se ještě před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán končí shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl vyjádřit (uplatnit výhrady) a učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z poskytnutého poučení také nebylo možné dovodit, že předmětné právo mohl žalobce uplatňovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, jak chybně namítal žalobce v žalobě. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je samozřejmě možné realizovat i písemně, ať už prostřednictvím datové schránky nebo e-mailu se zaručeným podpisem, jak zmínil žalobce v žalobě. Nicméně relevantní vyjádření se k podkladům rozhodnutí je z logiky věci možné teprve poté, co se účastník řízení seznámí s obsahem správního spisu a s obsahem podkladů v něm založených. Žalobce byl k ústnímu jednání před prvostupňovým správním orgánem řádně a včas předvolán a současně byl poučen o procesních právech a povinnostech. Pokud se i přesto k ústnímu jednání žalobce neodstavil a po celou dobu správního řízení nevyvinul žádnou procesní aktivitu (mimo podání blanketního odvolání), pak si musí důsledky svého počínání nést sám.

34. K poučení o právu dle § 36 správního řádu zaujal NSS ve svých rozsudcích následující postoj: konkrétně šlo o jeho rozsudek ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012-31, z něhož vyplývá, že *„Pokud jde o určení okamžiku, ke kterému má být osoba obviněná z přestupku vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim, pak zásadním ustanovením v této otázce je § 36 odst. 3 věty první správního řádu. Ve smyslu uvedeného ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li tento zákon jinak. Výzva správního orgánu účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, by měl mít písemnou formu, už jen proto, aby mohl správní orgán zpětně prokázat, že toto právo účastníků řízení nezkrátil. Výzva účastníkovi nebo účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, však může být spojena a zpravidla tomu tak bývá, s oznámením o zahájení řízení z moci úřední nebo s jinou relevantní písemností. Je tomu tak v jednoduchých věcech, kde neprobíhá rozsáhlé shromažďování podkladů rozhodnutí. Tam, kde naopak rozsáhlé shromažďování podkladů probíhá, je zcela logické, že se k těmto podkladům obviněný z přestupku vyjádří až poté, kdy byly správním orgánem shromážděny“.*
35. K uvedenému z dalšího rozsudku NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 69/2015-38, vyplývá, že *„Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy*

tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k uvedenému je nutné zkoumat především otázku, zda byl stěžovatel poučen o svém právu podle § 36 odst. 3 správního řádu ve fázi řízení, kdy bylo zřejmé, že správní orgán ukončil dokazování a je připraven na základě prokázaného skutkového stavu o věci rozhodnout“.

36. V posledně citovaném rozsudku NSS bylo ještě uvedeno, že „stěžovatel byl poučen o tom, že bude mít možnost při ústním jednání vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a z poučení bylo zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, proto nelze dospět k závěru, že by došlo k porušení stěžovatelova práva. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že ve věci žádal o stanovení nového termínu ústního jednání a nemohlo být proto zřejmé, jaké důkazy bude žalobce při dalším jednání navrhopvat k provedení a kdy bude dokazování ukončeno, pak NSS uvádí, že je na úvaze správního orgánu, kdy na základě úplných podkladů bude připraven vydat rozhodnutí“.
37. K odkazu žalobce na jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016 krajský soud uvádí, že nešlo o rozhodnutí, které by se hodilo i pro nyní řešený případ žalobce, protože šlo o odlišnou situaci.
38. Žalobce také namítal, že z prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou. Ve výroku rozhodnutí vzal za zjištěnou nedbalost (bez rozlišení na nedbalost vědomou a nevědomou), avšak z odůvodnění nebylo možné dovodit jednoznačný závěr, zda se jednalo o nedbalost či úmysl. Podle krajského soudu žalobce interpretuje rozhodnutí zcela chybně a uvedené námitce nebylo možné přisvědčit.
39. Podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Právě k odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zákon nestanoví potřebu úmyslného zavinění. V případě žalobce lze tedy konstatovat, že spáchal přestupky z nedbalosti (minimálně), a je tedy za přestupky odpovědný. Uvedený závěr o nedbalosti žalobce vyplývá jak z výroku, tak i z odůvodnění rozhodnutí, přičemž v žádné části rozhodnutí nebylo protiprávní jednání žalobce kvalifikováno jako úmyslné. Ačkoli ze shora uvedeného skutečně vyplývá, že ve výroku rozhodnutí nebylo specifikováno, zda šlo u žalobce o nedbalost vědomou či nevědomou, soud k tomu konstatuje, že nešlo o takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo možné správní rozhodnutí zrušit. V případě potřeby dovodit konkrétní formu nedbalosti, lze v případě pochybností použít výkladu pro žalobce příznivějšího, a tedy dovodit nedbalost nevědomou (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích). Z recentní judikatury správních soudů dále vyplývá, že pokud by forma zavinění měla být přítěžující okolností (což s v nyní posuzované věci nestalo), bylo by třeba důkladněji rozebrat myšlenkový proces a dovodit konkrétní formu zavinění. V posuzované věci tomu tak nebylo a zavinění ve formě nedbalosti nevědomé bylo žalobci prokázáno, a to jako držiteli řidičského oprávnění, který pro jeho získání musel složit zkoušku odborné způsobilosti.
40. Podle žalobce nebylo možné z odůvodnění napadených rozhodnutí dovodit, jak správní orgány dospěly k závěru, že v místě přestupku v Královopolském tunelu platil rychlostní limit 60 km/hod. Vzhledem k této nejasnosti měl pak žalobce i pochybnost o správnosti zvolené právní kvalifikace, když by tam platil jen obecný rychlostní limit pro obce 50

km/hod. (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Námitka je podle krajského soudu zcela nedůvodná.

41. Rychlostní limit 60 km/hod. platí dlouhodobě v celém Královopolském tunelu, protože dlouhodobě není zkolaudován. Je stanoven svislou dopravní značkou. Jelikož v tunelu chyběly ještě některé dopravní či bezpečnostní prvky a hlavně probíhal zkušební režim, nedošlo k jeho finální kolaudaci, a proto v něm nemohl být z tohoto důvodu stanoven jiný rychlostní limit, resp. limit na vyšší rychlost. Spekulace žalobce o tom, že zde platí běžný rychlostní limit pro obce, tedy 50 km/hod. ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, se nezakládá na pravdě. Proto nepřichází v úvahu ani jiná právní kvalifikace, tedy jak naznačoval žalobce v žalobě, právní kvalifikace dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. I touto právní kvalifikací by si žalobce velmi přitížil, protože v případě platnosti obecného rychlostního limitu v tunelu, tedy při maximální rychlosti 50 km/hod., by naměřenou rychlostí žalobce překročil tento limit o 41 km/hod. a za tento mnohem závažnější přestupek by mu hrozila pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Naštěstí nebyla tato přísnější právní kvalifikace, po které volal žalobce v žalobě, na místě.
42. K uvedenému přestupku ze dne 22. 3. 2016 v Královopolském tunelu bylo ze správního spisu dále ověřeno, že tento přestupek byl prokázán především listinnými důkazy. Jednalo se o výsledek měření zachycený na záznamu pořízeném při měření rychlosti rychloměrem Ramer 10C (ověřovací list rychloměru č. 203/15), č. snímku 130. Dále šlo o údaje policistů zaznamenané v oznámení přestupku. Z uvedených podkladů vyplývalo, že žalobci byla jako řidiči předmětného vozidla dne 22. 3. 2016 v 19:11 hod. v Brně, v Královopolském tunelu, naměřena rychlost jízdy 94 km/hod., když zde platí rychlostní limit stanovený svislou dopravní značkou na 60 km/hod. Po započtení odchylky měřicího zařízení šlo o rychlost vozidla 91 km/hod., pročež žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 31 km/hod. Rychlost jízdy byla zaznamenána fotodokumentací. Žalobce také mj. namítal, že se z rozhodnutí nepodává, zda měřicí zařízení bylo umístěno jako stacionární v tunelu, anebo zda bylo užito měření z jedoucího policejního vozidla. Z oznámení přestupku ze dne 23. 3. 2016 je zcela evidentní, že měření v Královopolském tunelu bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C ze služebního vozidla Policie ČR, RZ: X. Uvedené písmeno „c)“ označuje umístění měřicího zařízení ve vozidle. Pokud by žalobce byl ve správním řízení aktivní a pokusil se seznámit se s obsahem správního spisu, tato informace by pro něj nyní nebyla nová. Informaci by mohl obdržet také od hlídky Policie ČR. Další spekulaci žalobce o případné nesprávnosti měření, neboť tunel není podle žalobce zcela rovný (poznámka soudu: není zřejmé, jak k tomu žalobce přišel), krajský soud uvádí, že z výstupu z měřicího zařízení, které pořídil fotografii vozidla, jenž řídil žalobce, je zcela zřejmé, že měření rychlosti probíhalo na rovném úseku a na vzdálenost 20 m. Měření tedy proběhlo v souladu s právními předpisy i návodem k obsluze zařízení. V této souvislosti je třeba poukázat na nadbytečný důkazní návrh žalobce, spočívající v tom, aby soud obstaral důkazy, kterými by bylo prokázáno umístění radarového měřicího zařízení. Jak již bylo shora uvedeno, z materiálů předložených policisty vyplynuly jednotlivé detaily o měření rychlosti jízdy vozidla žalobce. Policisté osobně žalobce neznali, neměli žádný zájem na uvedené věci a konali svoji služební povinnost. Za zcela nadbytečný soud považuje také další důkazní návrh žalobce, a sice obstarat návod k obsluze měřicího zařízení. Soud, správní orgány ani policisté neměli žádné pochybnosti o provedeném měření, měření prováděli vyškolení policisté rychloměry, které byly řádně ověřeny. Obstarávání návodu k obsluze měřicího zařízení by tedy bylo zcela nadbytečné. Na tom nic nemůže změnit ani tvrzení žalobce, že tento návod je pro něj nedostupný.

V této souvislosti lze zmínit ještě odkaz žalovaného na veřejně přístupné webové stránky Policie ČR, kde by měly být zveřejněny informace o měřících zařízeních.

43. Pokud jde o Královopolský tunel, pak tento spojuje dvě brněnské čtvrti Královo Pole a Žabovřesky. Z dikce výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí je tedy jednoznačně zřejmé, že žalobce se pohyboval v Brně v Královopolském tunelu, a to v té části, která vede od Králova Pole směrem do Žabovřesk k ulici Žabovřeská. Jak již bylo výše uvedeno, pro celý tunel platí jeden rychlostní limit 60 km/hod. (neplatí zde rozdílné rychlostní limity, jak mylně uváděl žalobce). Podle krajského soudu je výrok I. prvostupňového správního rozhodnutí určitý a je v něm jednoznačným způsobem popsáno rovněž místo přestupku i směr jízdy žalobce.
44. Poslední žalobní námitka se týkala nepřezkoumatelnosti výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí, a to z toho důvodu, že místo přestupku v něm nebylo konkrétně popsáno, když ulice Vejrostova se nachází jak v obci Brno, tak mimo obec. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.
45. Přestupek žalobce ze dne 18. 3. 2016 v ulici Vejrostova byl prokázán také především listinnými důkazy, které tvoří součást správního spisu. Jde především o výsledek měření zachycený na záznamu pořízeném při měření rychlosti rychloměrem AD9C (ověřovací list č. 152/15), snímek č. 24589 z měřícího zařízení, a dále údaje policistů zaznamenané v oznámení přestupku. Z těchto podkladů vyplynulo, že žalobci byla mu jako řidiči předmětného vozidla dne 18. 3. 2016 v 8:01 hod. v Brně v ulici Vejrostova naměřena rychlost 76 km/hod., přičemž zde byl stanoven rychlostní limit obecnou úpravou na 50 km/hod. Po započtení odchylky měřícího zařízení byla žalobci naměřena skutečná rychlost vozidla 73 km/hod., protože bylo zjištěno, že nejvyšší dovolenou rychlost v místě přestupku překročil nejméně o 23 km/hod.
46. Z materiálů předložených policisty také vyplynulo, že měření rychlosti jízdy vozidla žalobce bylo prováděno opět služebním vozidlem vybaveným měřícím zařízením AD9C.
47. Ve výroku II. prvostupňového správního rozhodnutí bylo podle krajského soudu specifikováno místo spáchání přestupku i tím, že zde bylo uvedeno, že v uvedeném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/hod. To také vylučovalo možnost záměny případně s jinou ulicí či její částí, která by se nacházela mimo Brno. Místo spáchání je též upřesněno sdělením místa „v Brně na ulici Vejrostova“. Pokud by se jednalo o komunikaci již mimobrněnskou, pak by zde samozřejmě neplatil limit pro nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod., pokud by pro komunikaci mimo obec nebyla přijata jiná zvláštní právní úprava. Žalobce se v žalobě také pustil do zcela zjevných spekulací o tom, že ke změření žalobce na ulici Vejrostova došlo již mimo město, tedy v místě či úseku pozemní komunikace, kde již by nemusel platit rychlostní limit 50 km/hod. K tomu dokládal obrazovou přílohu staženou údajně z Registru územní identifikace, adres a nemovitostí a ze serveru Mapy.cz. V obrazové příloze si však vybral úsek ulice Vejrostova, po kterém se již vyjíždí ven z města Brna. Z tohoto důvodu měl krajský soud předmětný důkazní návrh za nepoužitelný. Jak totiž vyplývá z obsahu správního spisu a především z podkladů zpracovaných zasahujícími policisty, konkrétně z oznámení přestupku ze dne 18. 3. 2016, žalobci byla měřena rychlost jízdy jeho vozidla „v úseku vozovky ul. Kavčí X ul. Vejrostova, směrem ke křižovatce ul. Vejrostova X ul. Ečerova“. Z názvů těchto ulic, kde probíhalo měření jízdy žalobce, je zřejmé, že se jednalo o ulice ve

městě Brně, kde platí rychlostní limit pro obec 50 km/hod. Do stanice Ečerova jezdí jedna z hlavních brněnských tramvajových linek, poblíž se nachází známé španělské gymnázium. Jednoznačně se jedná intravilán obce s uvedeným rychlostním limitem. Naopak žalobcem předkládaný obrazová příloha zaznamenává ulice, které se v měřeném úseku nenacházely. Výrok II. prvostupňového správního rozhodnutí má krajský soud za určitý a srozumitelný. K přestupku skutečně došlo v ulici (a jejím úseku), kde platil rychlostní limit pro obec (50 km/hod.). Je pravdou, že ulice Vejrostova je poměrně dlouhá ulice, a že její malá část pokračuje i za Brnem. To však nic nemění na závěrech shora uvedených.

48. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
49. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.